

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2021 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ż.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ż. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 sierpnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ż. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 417/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 14 sierpnia 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 45 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 2h pkt 7, ust. 4 oraz ust. 6 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości Ż. (NIP: (...)), w związku z ujawnieniem, w prowadzonej przez Przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi, nieprawidłowości polegających na dokonywaniu sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorców, którzy nie posiadali stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo, iż jest ona wymagana na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.), co stanowi naruszenie art. 43a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne i jednocześnie wypełnienie dyspozycji art 56 ust. 1 pkt 45 ww. ustawy, orzekł, że:

1. (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości Ż. naruszyła art. 43a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne poprzez dokonywanie sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorców, którzy nie posiadali stosownej koncesji na obrót

paliwami ciekłymi pomimo, iż była ona wymagana na podstawie przepisów ustawy - Prawo energetyczne; co stanowi wypełnienie dyspozycji art. 56 ust. 1 pkt 45 ww. ustawy,

2. za działania opisane w punkcie 1 wymierzam (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości Ż. karę pieniężną w wysokości 90 000 zł (słownie: „dziewięćdziesiąt tysięcy złotych”).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości Ż. (obecnie: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Ż.) zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. jednostronną analizę zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego prowadzącą do bezzasadnego uznania przez organ, iż (...) Sp. j. świadomie dokonywało sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorców, którzy nie posiadali stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo, iż była ona wymagana na podstawie przepisów prawo energetyczne czym wypełnić mieli dyspozycję art. 43 a ustęp 1 ustawy prawo energetyczne,

w dalszej kolejności w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu:

2. niezastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w sytuacji zaistnienia ku temu przesłanek,

w dalszej kolejności w sytuacji nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

3. orzeczenie kary bez uwzględnienia jej dyrektyw określonych w art. 56 ustęp 6 prawa energetycznego w postaci uwzględnienia stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowych.

W związku z powyższym wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości ewentualnie jej zmianę i odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ustęp 6 ustawy prawo energetyczne,

- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony oraz Zainteresowanych D. i R. P. na okoliczności podjęcia przez (...) Sp. j. aktów staranności mających na celu weryfikację kontrahenta, a także aktualnej sytuacji majątkowej powoda,

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2019 roku Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów odmówił wezwania R. P., D. P. do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 4 lipca 2014 r. nr (...) z późn. zm. udzielono (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości Ż. (zwanej dalej „Przedsiębiorcą”) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 stycznia 2015 r. do 11 stycznia 2030 r. / k. 33-38, 39-42, 43-46, 30-32 akt adm./

W dniu 27 listopada 2017 r. L. Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w L. przesłał do Urzędu Regulacji Energetyki dokumenty z przeprowadzonej kontroli na stacji paliw w miejscowości (...), należącej do przedsiębiorców: Pana D. P. i Pani R. P., (...) s.c., z których wynika, że ww. przedsiębiorcy od 2009 r. prowadzili działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu ww. stacji paliw, nie posiadając wymaganej na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne koncesji, a jedynym dostawcą paliw do ww. firmy była spółka (...), B. G. z siedzibą w Ż.. /k. 1, 3, 4, 5-8, 9-10, 11-12, 13-25 akt adm./

Pismem z dnia 16 marca 2018 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu w dniu 16 marca 2018 r. postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z ujawnieniem, w prowadzonej koncesjonowanej działalności gospodarczej, nieprawidłowości polegających na dokonywaniu sprzedaży paliw ciekłych na rzecz przedsiębiorców: Pani R. P. i Pana D. P. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą PHU (...) s.c. z siedzibą w miejscowości P., którzy nie posiadali stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo, że była ona wymagana na podstawie przepisów ustawy – Prawo energetyczne. W piśmie tym wezwano przedsiębiorcę do przedstawienia stosownych informacji i dokumentów, w tym m.in. wszystkich faktur sprzedaży paliw ciekłych na rzecz PHU (...) s.c. za okres od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. oraz dokumentów potwierdzających wielkość przychodów uzyskanych przez Przedsiębiorcę w 2017 r. /k. 47-48 akt adm./

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca, w piśmie z dnia 30 kwietnia 2018 r. udzielił stosownych wyjaśnień korespondujących z treścią kierowanego do niego wezwania. Jednocześnie w ww. piśmie Przedsiębiorca wskazał, iż „sprawozdanie finansowe spółki na dzień 31 grudnia 2017 r. nie jest na obecną chwilę ostatecznie sporządzone”. /k. 53-92 akt adm./

Przedsiębiorca w okresie od 2 stycznia 2017 r. do 19 października 2017 r. dokonał sprzedaży paliwa (benzyny bezołowiowej oraz oleju napędowego) – 154 129 litrów na rzecz wspólników spółki cywilnej PHU (...) s.c. /k. 54-90 akt adm./

Na początku współpracy Przedsiębiorca pozyskał od wspólników powyższej spółki cywilnej oświadczenie z dnia 1 stycznia 2014 roku, w którym wspólnicy spółki cywilnej oświadczyli, że zakupione od Spółki (...) paliwo przeznaczone będzie na własny użytek. Przedsiębiorca dokonuje każdorazowo weryfikacji kontrahenta na początku współpracy pod względem posiadanej koncesji oraz osobiście dokonuje oceny możliwości dalszej odsprzedaży paliwa, oceniając w szczególności stan zbiornika. W przypadku zakupu paliwa na potrzeby własne przedsiębiorca wymaga od kontrahenta złożenia stosownego oświadczenia. /zeznania świadka M. B. – k. 131, oświadczenie – k. 91 akt adm./

Pismem z dnia 30 maja 2018 r. ponownie wezwano Przedsiębiorcę do przedstawienia ww. dokumentów finansowych. W odpowiedzi na powyższe wezwanie Przedsiębiorca w dniu 2 lipca 2018 r. przedstawił stosowne dokumenty. /k. 94, 96-97 akt adm./

Pismem z dnia 9 lipca 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w celu ewentualnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań w terminie do dnia 30 lipca 2018 r., informując jednocześnie, że niezapoznanie się z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. Przedsiębiorca otrzymał powyższe pismo w dniu 25 lipca 2018 r. i w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu w powyższym zakresie uprawnienia. /k. 99, 100 akt adm./

W dniu 14 sierpnia 2018 roku Prezes URE wydał decyzję numer (...) /k. 101-107 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B. z uwagi na ich spójność.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 43a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r., poz. 755 z późn. zm.), działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi może być prowadzona wyłącznie pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi posiadającymi wymagane koncesje, o których mowa w art 32 ust 1 pkt 1-4, w zakresie wytwarzania i obrotu paliwami ciekłymi, z wyłączeniem sprzedaży dla odbiorcy końcowego. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powyższe uregulowanie zostało ujęte również w treści warunku 2.1.5 koncesji udzielonej powodowi, w brzmieniu nadanym decyzją koncesyjną z dnia 17 lutego 2017 roku numer (...) (k. 39-42 akt adm.). Bezsportna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód dokonywał sprzedaży paliwa w okresie od dnia 2 stycznia 2017 roku do dnia 19 października 2017 roku na rzecz podmiotów, którzy dokonywali dalszej odsprzedaży tego paliwa, a nie posiadali koncesji.

W dalszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 45 ustawy – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto sprzedaje paliwa ciekłe z naruszeniem wymogów, o których mowa w art. 43a ust. 1 lub 4. Nie ulega wątpliwości, że powód zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję powyższego przepisu. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Powód zarzucił pozwanemu w szczególności niezastosowanie wobec niego instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, przewidzianej w treści art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Istotnie, w treści powołanego przepisu została przewidziana przedmiotowa instytucja. Podkreślenia jednak wymaga, że według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy ilość sprzedanych benzyn (154 129 litrów), gdyż nie doszło do wyrządzenia szkody w wielkim rozmiarze. Ponadto, doszło do tego z powodu oszukańczych twierdzeń

kontrahentów. Powód wskazał przy tym na treść złożonego przez kontrahentów oświadczenia. Wskazał również na przyjęte w treści zaskarżonej decyzji niedbalstwo powoda. W przekonaniu powoda powyższe świadczy o tym, że Prezes URE nie ustalił, aby motywacja powoda zasługiwała na szczególne potępienie, a więc aby działanie to było ukierunkowane.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się jednak, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, prowadzący działalność koncesjonowaną, powinien był podjąć odpowiednie działania, mające na celu wykonywanie tej działalności zarówno w sposób zgodny z warunków koncesji, jak i z obowiązującymi przepisami prawa. Wymóg podejmowania stosownych działań przez powoda wynika z konieczności realizacji obowiązku prowadzenia działalności gospodarczej z należyłą starannością, zgodnie z treści art. 355 § 2 k.c. Również z treści tego przepisu wynika, że należyłą staranność określa się przy uwzględnieniu „charakteru tej działalności”. Do decyzji powoda pozostawał zatem dobór odpowiednich środków, dzięki którym nie doszłoby do sprzedaży paliwa, wbrew warunkom o których mowa w treści art. 43a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. Z treści zeznań świadka M. B. wynika jednak, że powód dokonuje weryfikacji celów nabywanego przez kontrahentów paliwa jedynie na początku współpracy. W toku współpracy taka weryfikacja występuje jedynie w przypadku zaistnienia wątpliwości, czy cel nabywanego paliwa, tj. do dalszej odsprzedaży lub na użytek własny uległ zmianie. Istotnie, powyższe zbieżne jest z treścią dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego, a konkretnie treścią oświadczenia wskazanych kontrahentów (k. 91). Przedmiotowy dokument pochodzi bowiem z dnia 1 stycznia 2014 roku. Z treści zeznań świadka wynika, że właśnie w 2014 roku powód rozpoczął współpracę z tymi kontrahentami. Należy tu zaznaczyć, że przedmiotowy dokument w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny, a jako taki, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.c.). Już tylko z tego względu, powód powinien był uznać złożenie jedynie oświadczenia w tym przedmiocie za niewystarczające. Jak zasadnie zauważył pozwany w treści odpowiedzi na odwołanie, z treści zaświadczeń z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej kontrahentów wynika, że prowadzili oni działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi już od 31 grudnia 2011 roku do dnia 27 października 2017 roku, według danych dotyczących zakresu wykonywanej działalności gospodarczej oznaczonej symbolem (...), zdefiniowanej jako sprzedaż detaliczna paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw (k. 48-64). Z powyższego wynika, że powód zaniedbał dokonanie rzetelnych ustaleń w przedmiocie celu, w jakim nabywane jest paliwo. Niezasadnie podnosił również powód, że jego przekonanie o zakupie paliwa na własny użytek wzmacniała ilość zakupionego paliwa w skali roku. Powyższe bowiem należy określić jako wysnucie określonego przypuszczenia, co nie ma nic wspólnego z dokonaniem rzetelnej i profesjonalnej weryfikacji dokonanej przez koncesjonariusza, determinowanej treścią art. 43a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. W przekonaniu Sądu powyższe okoliczności oraz długi okres dokonywania sprzedaży wbrew treści powyższego przepisu (od stycznia 2017 roku do połowy października 2017 roku) świadczy o stopniu szkodliwości czynu, wyższym niż znikomy. Powyższe wyłącza w konsekwencji możliwość zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Zgodnie z treścią 56 ust. 2h pkt 7 ustawy – Prawo energetyczne, wysokość kary w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 45-47 wynosi od 50 000 zł do 250 000 zł. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy, że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewskazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty z tytułu sprzedaży paliw ciekłych w 2017 roku wyniósł (...) zł. Prezes URE nałożył na powoda za powyższe przewinienie karę pieniężną w kwocie 90.000,00 zł, co stanowi (...) % przychodów z tytułu sprzedaży paliw. Powód nie wykazał w niniejszym procesie, aby uiszczenie kary wpłynęło na zmianę sytuacji finansowej powoda. Należy też wskazać, że według ustawodawcy minimalna wysokość kary wynosi 50.000,00 zł. W przypadku powoda zachodzi natomiast okoliczność obciążająca w postaci wcześniejszej karalności powoda decyzją z dnia 18 czerwca 2014 roku (k. 68-79, 80). Pozwany ustalając wysokość kary w sposób prawidłowy uwzględnił również stopień szkodliwości czynu, o czym już wyżej była mowa.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 14 sierpnia 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia (del.) Jolanta Stasińska